

да не гледатъ — какъ полека
около ще се въртимъ
и ще пвемъ, ще летимъ . . .“

Както рече, тъй и стана.
Първомъ качи се Лисана,
яхна дървеното конче,
а следъ нея на фйтонче
седна като на поляна
съсь дечицата Мецана.

Завъртѣ се колелото,
чудна гледка за окото!

Лиса гордо коня яха
и съсь бѣла кърпа маха.
Ежко тъй му дожалѣ,
че една сълза пролѣ.
Както весело летѣха,
две вериги изпращѣха,
не остана ни фйтонче,
нито лисиното конче —
найдоха се на земята.
Меца пѣшкеше, горката,
а отъ хитрата Лисана
само кожата остана.

И. Стубель

СЪНЧО

Седнала въ градина
подъ дърво калина,
румена девойка,
чудна пѣснопойка,
седнала, запѣла,
люлка залюлѣла:
„На-ни, братче, на-ни,
Сънчо пакъ те кани,

Сънчо ще ти прати
кончета крилати,
свилена юздица,
пѣстра колесница, —
гостъ да му отидешъ,
чудо да си видишъ:
цѣлъ палатъ джуджета
съ гугли и звънчета!“

Асень Разцвѣтниковъ